

เรื่องเล่าร่าพล้ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

Happy จริงแท้แม้วันมามาก

นางเครือวรรณ วิษุรังษี

หอผู้ป่วยสูติกรรม งานการพยาบาลสูติ-นรีเวชฯ

ความสุขของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ความสุขของฉันคือการได้ทำงานที่ฉันเลือก ฉันเริ่มทำงานที่แผนกสูติกรรมมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2529 นับถึงปัจจุบันนี้ ถ้านับระยะเวลาการทำงานก็เข้าปีที่ 35 แล้ว เหตุผลที่ฉันเลือกทำงานที่แผนกสูติกรรมตั้งแต่แรกก็เพราะว่าเป็นแผนกที่มีแต่รอยยิ้ม ไม่ว่าจะเป็นคุณแม่ที่มาคลอดทารกแรกเกิด และญาติที่มาเยี่ยม มันเป็นสิ่งที่มีความสุขสำหรับช่วงชีวิตของคนที่มีสมาชิกใหม่ถึงแม้บางครั้งคุณแม่บางรายอาจจะมีความทุกข์บ้างเนื่องจากทารกที่เกิดมามีความเจ็บป่วยทำให้คุณแม่มีความกังวล แต่ก็เป็นส่วนน้อย หน้าที่หลักของฉันในการดูแลคุณแม่เหล่านั้นคือ การดูแลช่วยเหลือในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน ให้ความรู้เบื้องต้นแก่คุณแม่หลังคลอดและทารกแรกเกิด เช่น การดูแลแผลหน้าท้องหรือแผลฝีเย็บ ดูแลการขับถ่าย ป้องกันการตกเลือด สอนการอาบน้ำทารก และช่วยเหลือส่งเสริมการให้นมบุตร เป็นต้น การปฏิบัติงานในหน้าที่และการสะสมจากประสบการณ์ที่ยาวนานทั้งหมดที่ฉันได้ทำมาจนกลายเป็นคนที่มีความชำนาญ รู้ปัญหา และวิธีการแก้ปัญหาต่างๆ ได้ดี เช่น ทารกร้องแบบใดคือร้องแบบหิว ร้องแบบใดเป็นการร้องจากการไม่สบายตัวเนื่องจากท้องอืด ฉันชอบที่จะทำงานอยู่แผนกนี้ ถึงแม้มีเพื่อนร่วมงานหรือน้องหลายคน ที่เคยร่วมงานกันต่างแยกย้ายกันไปทำงานที่แผนกตรวจผู้ป่วยนอก ซึ่งเป็นแผนกที่ได้หยุดตามวันหยุดราชการ มีเวลาให้กับครอบครัว แต่ฉันก็ยังไม่ได้คิดที่จะไปทำงานที่แผนกอื่น เพราะฉันมีความสุขและรู้สึกได้ว่าตัวเองทำงานอยู่แผนกนี้แล้วมีความสุขมาก ฉันไม่ต้องปรับตัวอะไรอีกแล้ว แต่แล้วสุดท้ายฉันก็ต้องปรับตัวจนได้ เหตุการณ์ที่ไม่เคยคาดคิดก็มาในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมาเกิดการระบาดระลอกของโรค COVID-19 สถานการณ์เปลี่ยนไป หอผู้ป่วยบางแห่งมีการปรับเปลี่ยนเพื่อใช้สำหรับการดูแลผู้ป่วย COVID-19 ที่มีจำนวนเพิ่มขึ้น ประกอบกับจำนวนการคลอดบุตรของสตรีที่มีจำนวนลดลง หอผู้ป่วยที่ฉันทำงานอยู่มีการปรับเปลี่ยนการทำงาน มีเพิ่มการบริการดูแลคนไข้ที่มีความหลากหลายมากขึ้น มีทั้งหญิงตั้งครรภ์ที่มานอนโรงพยาบาลเพื่อมาเตรียมตัวคลอดหรือผ่าคลอด หญิงตั้งครรภ์ที่มีอาการผิดปกติก่อนคลอด รวมไปถึงหญิงตั้งครรภ์บางรายที่แพทย์ตรวจพบทารกในครรภ์ผิดปกติ และต้องมายุติการตั้งครรภ์ ฉันก็จะได้รับมาดูแล “ตายๆ คราวนี้แย่นะ เลย ใครจะดูแลเป็น” “ถ้าเกิดอะไรขึ้น แล้วทำอะไรไม่ถูก จะบอกให้น้องทำอะไรก่อนดี” ฉันเองในฐานะที่เป็นผู้ช่วยพยาบาลอาวุโสของหอผู้ป่วย ก็คิดว่าตัวเองต้องพัฒนาตนเองให้มีความรู้ความสามารถในการทำงานให้ดีขึ้น ฉันเคยผ่านการทำงานที่หอผู้ป่วยที่รับดูแลหญิงตั้งครรภ์ก่อนคลอดที่มีภาวะแทรกซ้อนเมื่อ 30 กว่าปีก่อน ถ้าจำไม่ผิดน่าจะตั้งแต่ตอนต้นปี 2530 ซึ่งตอนนั้นฉันเพิ่งเริ่มทำงานปีแรกนับจากวันนั้นมาจนถึงวันนี้คงจะอะไรไม่ได้แล้ว ถึงตอนนี้ฉันต้องมาเรียนรู้เพิ่มเติมใหม่กับสมองของฉันในวัย 50 ปีปลายๆ โกลัศจรรย์เนี่ย มันจะไหวไหม แก่เกินไปหรือเปล่า การทำงานจากเดิมที่เคยได้ช่วยแพทย์ในการทำหัตถการที่ไม่เคยช่วยทำรวมทั้งการใช้เครื่องมือต่างๆ เช่น เครื่อง NST (Non Stress Test) ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ตรวจคุณแม่ตั้งครรภ์ที่มีความเสี่ยงสูง ฉันต้องทำได้สิ ทุกอย่างคือการเรียนรู้ การเรียนรู้ไม่มีที่สิ้นสุด ตราบใดที่เราทำงานเราจะต้องฝึกฝนพัฒนาตัวเองเพื่อให้เข้ากับสถานการณ์ปัจจุบันให้ได้ ฉันเริ่มจากการสังเกต การซักถาม และลงมือปฏิบัติทำ จนฉันเริ่มมีความชำนาญในการใช้เครื่องมือมากขึ้น ในฐานะอาวุโส สิ่งที่ได้เรียนรู้มาก็จะต้องมีถ่ายทอดต่อ ไม่ใช่ทำได้เพียงคนเดียว หัวหน้ามอบหมายหน้าที่ที่ฉันต้องถ่ายทอดความรู้ต่างๆ ให้กับรุ่นน้องให้เข้าใจและสามารถปฏิบัติได้ทุกคน โดยที่ไม่ต้องรอคนใดคนหนึ่ง ฉันก็ต้องมาถ่ายทอดความรู้ให้กับรุ่นน้อง เพื่อให้เจ้าหน้าที่ทุกคนในหอผู้ป่วยสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความกังวลใจของฉันมาอีกแล้วเพราะว่าตัวฉันเองเป็นคนที่ไม่ถ่ายทอดได้ไม่เก่ง ยังไม่จบเรื่องสิ่งที่ยากกำลังเข้ามาอีกเรื่องหนึ่ง ยุคนี้ต้องทันสมัย ยุคโควิดต้องมีการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ก็ให้เหมาะสม การเว้นระยะห่าง การป้องกันการติดเชื้อสำคัญ การสอนด้วยพุดด้วยยังยาก หัวหน้าจะให้ทำเป็น Power Point และมีการนำเสนอสอนน้องๆ ผ่าน Zoom Webex อีกโอ้ยอะไรจะยากขนาดนี้ “พี่เครื่องไม่ต้องกังวล เราจะทำางานร่วมกันเป็นทีม พี่ช่วยเขียนขั้นตอนวิธีการต่างๆ มา กระบวนการอื่นๆ ก็จะมีน้องๆ ในทีมช่วยกันประสานงานต่อ พี่ยังไม่ได้เริ่มต้นเลย คิดว่าทำไม่ได้เท่ากับว่าพี่ล้มเหลวแล้วนะ” เสียงของหัวหน้าของฉันพูด มันคือสิ่งที่มาช่วยปลุกไฟในตัวของฉันได้เป็นอย่างดี เราทำงานกันเป็นทีมเนี่ย ถ้าทุกคนพร้อมจะช่วยเหลือกัน ผิดพลาดก็มาช่วยกันแก้ไข สิ่งใดที่เราก็ต้องช่วยกันปรับปรุง งานที่ยากก็อาจจะง่ายขึ้นก็ได้ ถ้าตราบใดที่เราทุกคนในทีมที่เต็มใจช่วยเหลือกัน ความสำเร็จต้องอยู่ไม่ไกลอย่างแน่นอน และสุดท้ายฉันก็เตรียมงานที่ได้รับมอบหมายผ่านไปได้ด้วยดีพร้อมที่จะเสนอให้ทุกคนได้เรียนรู้พร้อมกัน

วันนี้ต้องขอบคุณทีมงานทุกคน ที่ยอมรับตัวฉันเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของทีม ถึงแม้ว่าผลงานอาจจะยังไม่ได้มาก แต่ก็ทำให้ฉันภูมิใจว่า ฉันก็ได้เป็นส่วนหนึ่งของงานนี้ เมื่อเราคิดแล้วว่าอะไรก็ลอง เริ่มทำ ถ้าเจอปัญหา ปัญหาก็ทำให้เรารู้ว่าเราไม่รู้อะไร และเราต้องเรียนรู้อะไร และพยายามศึกษาปรับปรุงให้ไว ฉันสัญญากับตัวเองว่า ตราบใดที่ฉันทำงานที่นี้ฉันจะพยายามพัฒนางานให้ดียิ่งขึ้นไปอีก เพราะที่แห่งนี้คือความสุขที่เกิดจากที่ทำงานของฉัน